

Άγιος Δημήτριος

7 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2018

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΛΟΥΚΑ

(Λουκ. ζ΄ 11 - 16)

(Β΄ Κορ. ια΄ 31- ιβ΄ 9)

Αναστάσιμες αποτειώσεις

«Νεανίσκε, σοι
λέγω εγέρθητι»

Αναστάσιμα μηνύματα ελπίδας και χαράς, πηγάζουν από το θαύμα που ξεδιπλώνει μπροστά μας η σημερινή ευαγγελική περικοπή. Πρόκειται για το θαύμα της ανάστασης του γιου της χήρας Ναϊν, το οποίο φανερώνει ότι ο Ιησούς Χριστός νικά το θάνατο με τη δύναμη της αγάπης.

Η τραγικότητα του θανάτου

Το γεγονός της ανάστασης του παιδιού της χήρας γυναίκας, δεν προσφέρεται μόνο ως ένα εντυπωσιακό γεγονός που αποσπά το θαυμασμό μας, αλλά μάς παρακινεί να αντικρίσουμε εν Χριστώ το βαθύτερο νόημα του μυστηρίου του θανάτου.

Πραγματικά, σε ένα πρώτο στάδιο μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι ο Χριστός φανερώνει το θάνατο ως «παρά φύσιν» κατάσταση που παρείσφρησε στη ζωή του ανθρώπου με αιτία την αμαρτία.

Ο βιολογικός θάνατος που σηματοδοτεί το τέλος της παρούσας ζωής, δεν μπορεί να θεωρείται ως μια φυσική κατάσταση. Ο Θεός δεν δημιούργησε τον άνθρωπο για να καταλήξει στον τάφο, αλλά «μένειν ηθέλησεν εν αφθαρσία». Τον ανέδειξε από την αρχή αιώνια ύπαρξη.

Η Παλαιά Διαθήκη διαβεβαιώνει: «Ο Θεός έκτισε τον άνθρωπον επ' αφθαρσία και εικόνα της ίδιας αιδιότητος, φθόνω δε διαβόλου εισήλθεν θάνατος εις τον κόσμον». Και ο Απόστολος Παύλος τονίζει: «διά της αμαρτίας εισήλθεν ο θάνατος εις τον κόσμον».

Ο άνθρωπος θα μπορούσε να δεχθεί την κοινωνία της αγάπης του Θεού στην προοπτική της αθανασίας, έξω από την οποία κυριαρχεί ο θάνατος. Δυστυχώς όμως κινήθηκε προς την κατεύθυνση της εκτροπής της κυκλοφορίας της θείκης αγάπης, με την παράδοση του εαυτού του στην αμαρτία, θέλησε δηλαδή την αποκοπή της σύνδεσής του με το Δημιουργό του. Έτσι, κλείστηκε ερμητικά στον εαυτό του, με

Α
Γ
Ι
Ο
Σ

Δ
Η
Μ
Η
Τ
Ρ
Ι
Ο
Σ

9
3,
3

F
M

S
T
E
R
E
O

εμφανή τα συμπτώματα του εγωισμού και της φιλαυτίας. Εξοβέλισε τον Θεό από τη ζωή του και έβαλε στο κέντρο της τον εαυτό του. Στην κορυφαία έκφραση της τραγικότητάς του, στηρίχθηκε αποκλειστικά στις φυσικές και βιολογικές του δυνάμεις που από τη φύση τους καταλήγουν στην φθορά και στον θάνατο. Προηγήθηκε, λοιπόν, ο «πνευματικός θάνατος», που επέρχεται από το χωρισμό του ανθρώπου από τον Θεό και ακολούθησε ως τραγική συνέπεια ο «φυσικός θάνατος» που συνιστά το χωρισμό της ψυχής από το σώμα.

Η υπέρβαση του θανάτου

Ο Ευαγγελιστής Λουκάς στην περικοπή που ξεδιπλώνει ενώπιον μας η Εκκλησία ονομάζει τον Ιησού «Κύριον». Είναι πράγματι ο εξουσιαστής της ζωής και του θανάτου. Η αναγκαιότητα να συνδέσει ο άνθρωπος τη ζωή του με την παρουσία του Κυρίου και ειδικότερα με το Σώμα Του που παρατείνεται στον αιώνα, πηγάζει και από την έμφυτη επιθυμία του για να εγκολπωθεί την αιώνια ζωή. Σ' αυτήν ακριβώς την προοπτική, η ζωή του καταξιώνεται και αποκτά νόημα, πέραν της τραγικότητας του θανάτου.

Αγαπητοί αδελφοί, η σημερινή ευαγγελική περικοπή που ξεδιπλώνει τη θαυματουργή ανάσταση του παιδιού από τον Χριστό, μάς καλεί ν' αντικρίσουμε τη δυναμική της αιώνιας ζωής που αποκαλύπτεται στο παρόν ως κοινωνία αγάπης με τον Θεό. Στην κορύφωση αυτής της κοινωνίας, στην πιο εμπειρική της μορφή, ο Χριστός μάς προσκαλεί στο Ευχαριστιακό Δείπνο, στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Η συμμετοχή στο Δείπνο αυτό, μάς καθιστά από τώρα κοινωνούς της αιώνιας ζωής και δέκτες των πιο αναστάσιμων και ελπιδοφόρων μηνυμάτων. Ας ανταποκριθούμε, λοιπόν, στη μεγάλη αυτή προσφορά της αγάπης του Κυρίου μας, μέσα από τη δυναμική της οποίας ο άνθρωπος καταξιώνεται σε σωτήριες και αναστάσιμες προοπτικές, όπως ο νέος της περικοπής, ο οποίος άκουσε το «νεανίσκε, σοί λέγω, εγέρθητι». Υπόδειγμα δεκτικότητας στα αναστάσιμα μηνύματα του Κυρίου μας, είναι οι αγιασμένες μορφές της Εκκλησίας μας, οι οποίες άφησαν τον εαυτό του να καταστεί δοχείο της θείας χάριτος. Θυμούμαστε σήμερα τους μεγαλομάρτυρες Σέργιο και Βάκχο, τον ιερομάρτυρα Πολυχρόνιο και τους μάρτυρες Ευσέβιο και Φήλικο. Τιμά τις μορφές αυτές η Εκκλησία μας και συμβουλεύει να ακολουθήσουμε το άγιο παράδειγμά τους. Σ' αυτή την προοπτική η αναστάσιμη εμπειρία γίνεται το πιο θαυμαστό γεγονός της καθημερινής μας ζωής. Φυγαδεύει τα σκοτάδια του θανάτου και μάς καθιστά ικανούς να ατενίζουμε την αιωνιότητα ως πραγματικότητα ζωής.

Ἀποστολικό Ἀνάγνωσμα

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ οἶδεν, ὁ ὢν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας, ὅτι οὐ ψεύδομαι. Ἐν Δαμασκῶ ὁ ἐθνάρχης Ἀρέτα τοῦ βασιλέως ἐφρούρει τὴν Δαμασκηνῶν πόλιν πιάσαι με θέλων, καὶ διὰ θυρίδος ἐν σαργάνῃ ἐχαλάσθην διὰ τοῦ τείχους καὶ ἐξέφυγον τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Καυχᾶσθαι δὴ οὐ συμφέρει μοι· ἐλεύσομαι γὰρ εἰς ὄπτασίας καὶ ἀποκαλύψεις Κυρίου. Οἶδα ἄνθρωπον ἐν Χριστῶ πρὸ ἐτῶν δεκατεσσάρων· εἴτε ἐν σώματι οὐκ οἶδα εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ Θεὸς οἶδεν· ἀρπαγέντα τὸν τοιοῦτον ἕως τρίτου οὐρανοῦ. καὶ οἶδα τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον· εἴτε ἐν σώματι εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ Θεὸς οἶδεν· ὅτι ἠρπάγη εἰς τὸν παράδεισον καὶ ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι. Ὑπὲρ τοῦ τοιοῦτου καυχῆσομαι, ὑπὲρ δὲ ἑμαυτοῦ οὐ καυχῆσομαι εἰ μὴ ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου. Ἐὰν γὰρ θελήσω καυχῆσασθαι, οὐκ ἔσομαι ἄφρων· ἀλήθειαν γὰρ ἐρῶ· φείδομαι δὲ μή τις εἰς ἐμὲ λογίσηται ὑπὲρ ὃ βλέπει με ἢ ἀκούει τι ἐξ ἐμοῦ. Καὶ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι, ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκί, ἄγγελος σατᾶν, ἵνα με κολαφίζῃ ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι. Ὑπὲρ τούτου τρὶς τὸν Κύριον παρεκάλεσα, ἵνα ἀποστῇ ἀπ' ἐμοῦ· καὶ εἰρηκέ μοι· ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου· ἡ γὰρ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται. ἡδιστα οὖν μᾶλλον καυχῆσομαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου, ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ.

Εὐαγγελικό Ἀνάγνωσμα

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν καλουμένην Ναὶν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοὶ καὶ ὄχλος πολὺς. Ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνηκὼς υἱὸς μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ αὕτη ἦν χήρα, καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ. Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ καὶ εἶπεν αὐτῇ· Μὴ κλαῖε· καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ, οἱ δὲ βαστάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· Νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι. καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Ἔλαβε δὲ φόβος πάντας, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεὸν, λέγοντες ὅτι Προφήτης μέγας ἠγγήγερται ἐν ἡμῖν, καὶ ὅτι Ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

Άγιοι Σέργιος και Βάκχος μεταλομάρτυρες

Οι Άγιοι Σέργιος και Βάκχος υπηρετούσαν στις στρατιωτικές τάξεις του αυτοκράτορα Μαξιμιανού. Τους διέκρινε μεγάλη ανδρεία στα πεδία των μαχών, αλλά και σωφροσύνη στην καθημερινή τους ζωή. Γι' αυτό και ο αυτοκράτορας τους απένειμε μεγάλα αξιώματα. Όταν όμως έμαθε ότι οι δύο επίλεκτοι στρατιώτες ήταν χριστιανοί, δεν ήθελε να το πιστέψει. Για να πεισθεί λοιπόν, οργάνωσε τελετές με θυσίες σε ειδωλολατρικό ναό και κάλεσε να παραστούν σ' αυτές οι Σέργιος και Βάκχος. Οι δύο χριστιανοί στρατιώτες αρνήθηκαν και ομολόγησαν το Χριστό με θαρραλέο φρόνημα. Εξοργισμένος τότε ο αυτοκράτορας, διέταξε και τους αφαίρεσαν τα διάσημα των αξιωμάτων τους. Έπειτα, αφού τους διαπόμπευσαν με διάφορους τρόπους, τους έστειλαν στον Αντίοχο. Αυτός με πρωτοφανή ωμότητα μαστίγωσε μέχρι θανάτου το Βάκχο. Στο δε Σέργιο, επειδή κάποτε τον είχε ευεργετήσει, πρότεινε, αφού αρνηθεί το Χριστό, να του χαρίσει τη ζωή. Σε μένα είπε ο Σέργιος, ζωή είναι ο Χριστός. Αλλά και το να πεθάνω είναι κέρδος, διότι έτσι θα ενωθώ πλήρως με το Χριστό. Τότε, ο Αντίοχος αμέσως έδωσε διαταγή και τον αποκεφάλισαν.

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΑΚΩΒΟΣ του Αλφαίου, ο Απόστολος

Ήταν ένας από τους δώδεκα μαθητές του Κυρίου, αδελφός του Ματθαίου του ευαγγελιστή και γιός του Αλφαίου. Ο Ιάκωβος, αφού αγωνίστηκε για την αλήθεια του Χριστού στην Ιερουσαλήμ, έπειτα πήγε και σε άλλες χώρες για να κηρύξει το Ευαγγέλιο. Εκεί, κατέστρεφε τους βωμούς των ειδώλων και με τη χάρη του Θεού γιάτρειε αρρώστιες και εξεδίωκε τα ακάθαρτα πνεύματα. Γι' αυτό και οι ειδωλολάτρες τον ονόμαζαν θείο σπέρμα. Ο ιδρώτας, οι μόχθοι και οι κίνδυνοι που υπέστη για τη διάδοση του Ευαγγελίου, ήταν πολλοί. Ο θάνατος πολλές φορές τον πλησίασε, αλλά στη σκέψη του Ιακώβου κυριαρχούσαν ενθαρρυντικά τα λόγια του Κυρίου, «όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι»¹. Εκείνος που θέλει να με ακολουθεί σαν γνήσιος μαθητής μου, λέει ο Κύριος, ας απαρνηθεί το διεφθαρμένο από την αμαρτία εαυτό του, και ας πάρει την απόφαση να υποστεί για μένα όχι μόνο θλίψη και δοκιμασία, αλλά ακόμη και θάνατο σταυρικό. Και τότε ας με ακολουθεί, μιμούμενος το παράδειγμά μου. Έτσι ο Ιάκωβος, μιμούμενος το Διδάσκαλό του, υπέστη σταυρικό θάνατο.

